Ч. 211. Пятниця 20 вересня (3 жовтня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма принимають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Старостнах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти полїтичні.

(Угодові переговори. — Грізне положенє на Балканї.)

Донесеня віденьских часописий о теперішнім станї угодових переговорів суть просто суперечні і баламутні. Як здає ся, не дійшло до цїлковитого порозуміня, помимо посередництва корони. — Wien. All. Ztg. доносить, що оба президенти міністрів др. Кербер і п. Сель були вчера, кождий з окрема, на авдиенциї у Цїсаря. Вислїд тих авдиенций вправдї ще незвістний, але в політичних кругах переважує гадка, що треба в найблизшім часї ожидати успішного вислїду угодових переговорів, а тим самим, що вже важнїйші перешкоди не стануть на перепонї до остаточного переведеня дїла угоди. Дотеперішні дїйстні ріжницї гадок поміж обома правительствами, дали ся — як гадають — вирівнати угодово. З того самого жерела походить вість, мнимо дуже вірогодостойна, що на случай принятя ще в сїм роцї автономічної тарифи митової в парляментї, показалось би продовжене торговельних договорів з иншими державами, особливо з Нїмеччиною, злишним, бо ті договори тревають до грудня 1903 р. а до тої пори могли би бути покінчені переговори між правительствами договірних держав для заключення нових договорів. Натомість донесеня инших часописий звучать менше користно. — Neues Wiener Tagblatt гадає навіть, що справа угоди набрала в послїдних часах політичного значіня першої ваги. Полишили ся до порішеня важні угодові справи, а оба президенти правительств уважають мнимо, що ті оставші спірні питаня не дадуть ся взагалї вирівнати. — Neue fr. Presse задивлює ся на ситуацию досить спокійно і пише, що треба кождої хвилї надїяти ся покінченя переговорів між обома правительствами. Остаточне уложенє угоди, взглядно вирівнанє оставших доси ріжниць послїдує нинї або завтра. Цїсар супротив важних справ цїлком відмовив своєї участи в польованю, на яке мав нинї удати ся. — Vaterland представляє ситуацию в чорних красках, просто так немов би належало ся надїяти кождої хвилї міністерияльної кризи. Одним словом донесеня одних часописий суперечать другим.

Балканьский півостров з своїми заколотами і всїлякими домаганями тамошних численних народів, не перестає лякати европейских політиків. Найбільше непокоїла до недавна цїлу Европу Болгария, котра вела аґітацию в свою користь в Македонії і допустила до утвореня македоньского комітету, котрий був би вже давно викликав загальну ворохобню в Македонії, колиб не европейскі держави. Загальне бажанє мира европейских держав здержав вибух того вулькану і передовсїм злагодив жадобу Болгариї, загорнути богату македоньску країну для себе. В послїднім часї Росия зовсїм виразно дала пізнати Болгариї, що она не лише не може числити на російску поміч взглядом Македонії, але що толерованє чи підпирає нею македоньского комітету з єго заборчими змаганями не годить ся з інтересами „мирочосниці" Росиї. Тож Болгария, в виду торжества в Шипцї, де так демонстративно заявила ся российска приязнь, поспішила зірвати всї звязи з македоньским комітетом, ба навіть арештовано єго другого президента Зончева, коли він появив ся в Софії. Перший президент комітету Сарафов перевидів скорше небезпечну почву в Болгариї і звернув ся до єї суперницї Сербії зі своїми плянами. Бажаючи визискати суперництво обох держав для своєї справи, він предложив сербскому правительству, щоби на лад софійского, дозволило основати в Бїлгородї македоньский комітет та скликати велике віче під окликом „Македонія для Македонців". Дїяльність сего комітету не мала би ніяких культурних анї економічних цїлий, а прямо революцийні: посилати оружие і ватаги повстанців до Македонії. Однако Сербія не має охоти так явно вмішувати ся у воєнну авантуру і на разї відповіла відмовно на предложенє Сарафова. Та не меншу небезпечність грози становлять претенсиї з одної сторони Грециї, а з другої Італії до полудневої части Альбанії, яка також належить до територіи, носячої загальне імя Балкану. Вправдї покищо явне суперництво не переступило стадиї

44)

ФОМА ҐОРДЄЄВ.

(З российского — Максима Ґоркого).

(Дальше.)

XI.

Густа, сїра мрака стояла над рікою, і пароход, глухо поскрипуючи, поволи плив в нїй против струї. Сирі і холодні, одноцьвітно-мертві облаки стискали пароход з усїх сторін і проковтували всї звуки, розпускаючи їх в своїй мутній сирости. Мідяний рик сиґналів гудів придавлено, сумно і був дивно короткий, вириваючи ся з свиставки: звук немов би не находив собі місця у воздусї, наповненім густою вогкостию і падав в долину мокрий, придушений. І шум колїс пароходу звучав так фантастично глухо, мовби він не родив ся тут близько, коло корабля, а десь глубоко в долинї, на темнім днї ріки. З парохода не було видно нї води, нї берегів, нї неба: єго окружив з усїх сторін оловяно-сїрий омут; без відтїнків, тужно одностайний, він був неподвижний, давив на пароход безмірним тягаром, спиняв єго рух і неначе ладив ся віссати єго в себе, як всисав звуки. Помимо глухих ударів лопат по водї і слабої дрожипомоста — здавало ся, що пароход тяжко бє ся на одним місци, задихуючись в передсмертних судорогах, шипить як здихаюче казочне чудовище, вие в передсмертній тревозї, вие від болю і страху смерти.

Безжизненні були огнї парохода. Довкола ліхтарні на маштї утворило ся жовте, неподвижне пятно; оно стояло в мрацї над пароходом, позбавлене блеску і нїчого не осьвічувало, крім сїрої мраки. Червоний огонь з переду корабля, похожий був на велике око, видавлене чиєюсь жорстокою рукою, осліпле, залите кровію. Блїді пятна сьвітла падали в мраку з вікон парохода і лиш відтїнювали єго холодне, позбавлене радости торжество над кораблем, стиснутим неподвижною масою душної вогкости.

Дим з комина падав в долину і разом з клубами мраки проникав у всї щілини на поміст, де подорожні третої кляси мовчаливо закутували ся в свої лахи, збивши ся в купу, як вівцї. З машини доносили ся тяжкі, напружені зітханя, трепечучі звуки дзвінків, глухі голоси команди і уривані слова машиніста.

— Єсть.... тихий! Єсть.... до середного!

Коло керми, в кутї, заставленім бочками з соленою рибою, розложила ся громадка людий, осьвічена електричною лямпочкою То були якісь поважні, тепло і чисто одїті мужики; один з них лежав на лавцї, плечима до гори, другий сидів в єго ногах, ще один стояв, опираючи ся спиною о бочку, а двох сидїло просто на помості. Лиця всїх їх задумчиві і уважаючі, були обернені на згорбленого чоловіка в порудїлім підряснику і подертій баранковій шапцї. Чоловік той, зігнувши плечі, сидів на якімсь ящику, і глядячи собі під ноги, говорив тихим, спокійним голосом:

— І прийде конець довготерпеливости Господа і розлиє ся над людьми гнів Єго.... Всї ми як черви перед Ним і як нам відвернути гнів Єго тодї, якими плачами відзиватись нам до милосердія єго?

Гнаний тугою своєю, Фома зійшов з своєї каюти на поміст, і давно вже, стоячи в тїни коло якогось товару, покритого мазанкою [1]), слухав напімненя і лагідного голосу проповідника. Проходжуючись по помості, він наткнув ся на ту громадку і задержав ся коло неї, приманений статю богомольця. Було щось знакоме єму в тім великім здоровім тїлї, з суворим, темним лицем і великими, спокійними очима. Кучеряве, напів сїде волосе, що висунуло ся з під колпака, борода нечесана, густа, розкуйовджена, той довгий горбатий ніс, острі уши, товсті губи — всьо то Фома вже бачив колись, але не міг пригадати собі коли і де.

— Так.... много лежить на нас залеглостей перед Господом! — сказав, тяжко зітхнувши, один з мужиків.

— Молити ся треба.... — ледве чутно прошептав мужик, що лежав на лавцї.

---

[1]) вимащене смолою полотно.

дневникарскої полєміки, але попри се ведуть також обі сторони живу пропаґанду на свою користь. Супротив сего не могла би остати рівнодушною і Австрия, яко найблизша сусїдка Альбанії, а віденьскі дневники з нехітю подають звістки про ті змаганя обох держав. Так отже мимо всесторонних запевнень, що ходить лише о захованє status quo на Балканї, кишить там і варить ся, як в правдивім вульканї.

Новинки.

Львів дня 2-го жовтня 1902

— **Ц. к. краєва рада шкільна** іменувала заступниками учителїв в середних школах: Стан. Косовского і дра Берля Гавснера для II. ґімназиї у Львові, Ів. Музикара для V. ґімназиї у Львові, Войт. Дзєдзїца для ґімн. в Стрию, Сильвер. Саского для II. шк. реальної в Кракові, Влад. Сціборрильского для реальної шк. у Львові; перенесла заст. учителя в реальній школї в Коросни; Жигм. Федоровского до реальної шк. в Тернополи; іменувала Влад. Шибяка ст. учит. 4-кл. народ. шк. в Перемишли заст. учителя музики і співу в муж. семинариї учительскій в Ряшеві. — В школах народних іменовані: о. Анд. Комінек учит. рел. рим.-кат. в 6-кл. шк. жін. в Сокали, Ів. Чарнецкий управ. 5-кл. шк. в Судовій Вишни, Ангела Кіркенова мол. учит. 4-кл. шк. жін. в Куликові, Йосиф Беднарский учит. 3-кл. шк. вид. муж. в Сокали, К. Зегадловичівна мол. учит. 2-кл. шк. в Пісках. — Управителями 2-кл. шкіл іменовані: Вл. Карманьскій в Сокали, Й. Антоні в Високій, Ант. Смєцда в Тисьменици, Й. Щепаньский в Швейкові. — Учителями і учительками 1 кл. шкіл: Мар. Чарнецка в Грозьовій, Роз. Ходачникова в Боянци, Ол. Байгерівна в Костієві, А. Тороньска в Вільшанцї, Ем. Колїбабівна в Устю, Олена Шевчикова в Липі, М. Дулембіна в Козїльниках, Ем. Макаресівна в Студеній, К. Лучиньска в Репужинцях, Й. Ляньова в Гутї щирецкій, Фр. Кравєска в Полянї, А. Ференцевичівна в Старяві. — Перенесені на рівнорядні посади: Евст. Лубка з Пійла до Чернева, Теофіль Муха з Жовкви до Сокаля, Мик. Будзановский зі шк. ім. Шашкевича до шк. ім. Пирамовича у Львові, Йос. Танчаковский зі школи ім. Пирамовича до шк. ім. Шашкевича у Львові. — В стан супочинку перенесені: Лев Малявский в Липици, Жигм. Рубінґер в Ясенївцях і Франц. Власціншнівна в Воли Радехівскій.

— **Новий інспектор шкіл середних**, др. Фр. Майхрович, дотеперішний директор ґімназиї в Дрогобичи, обняв зі сим роком шкільним візитациї ґімназий: ім. Франц-Йосифа у Львові (з району інсп. Дворского), польскої і рускої ґімназиї в Тернополи (з району інсп. Левицкого), ґімназиї в Сяноцї (з району інсп. Ґерстмана) та всї женьскі ґімназиї у Львові, Кракові і Тарнові.

— **Податок особисто-доходовий на рік 1903.** По мисли постанов §§ 200 і 201 закона з дня 25 жовтня 1896 р. В. з. д. ч. 220 о безпосередних податках особистих, мають що року предкладати низше згадані особи до ужитку при вимірі податку особисто-доходового слїдуючі викази, а то:

1. Властителї домів замешканих а зглядно їх повновластники — виказ всїх мешканцїв дому; 2. особи піднаймаючі помешканє — виказ піднаємників; 3. голова кождої родини має предложити виказ всїх тих осіб, належачих до господарства домового, котрі мають власний дохід; 4. службодателї — виказ осіб побираючих платню службову, на скілько она у одної особи більше як 1200 К річно виносить. Взиває ся проте всї висше згадані особи, щоби викази висше означені в цїли виміру податку особисто-доходового на рік 1903 предложили і визначає ся до того речинець до 15-го падолиста 1902 року. Викази тоті мають бути зладжені на приписаних до того друках, котрі дотичним сторонам на їх жаданє власти податкові безплатно видавати будуть. Викази під 2) і 3) становити мають при будинках винайменених прилогу до виказу під 1), а властителї домів мають їх предложити разом з виказом 1) сїй власти податковій, в котрої округї лежить дотичний дім. З кого дня стан мешканцїв має бути в тих трех виказах представлений, назначать поодинокі власти податкові I-ої інстанциї. Викази під 4) наведені приймати має тота власть податкова, в котрої округї мешкає службодатель, а зглядно в котрої округї дотичне підприємство находить ся. Які заяви обнимати має кождий виказ, указують заголовки дотичних друків. Близші поясненя в тім зглядї суть поміщені в згаданих на початку приписах закона і в артикулах 39 і 40 розпорядженя виконавчого з дня 24 цьвітня 1897 р. В. з. д. ч. 108. Що-до наслїдків непредложеня виказів, або предложеня заяв неправдивих, відсилає ся до постанов §§ 240, 241 і 243 уступ 6, дальше §§ 244 і 264 згаданого на початку закона. Львів, дня 5 вересня 1902. Ц. к. краєва Дирекция скарбу.

— **Спроневірене в лєндербанку.** Тепер, коли вже в касах лєндербанку нестає 4.600.000 К. та коли вже й самого дефравданта чорти взяли, управа того банку застановляє ся над тим, яким способом міг той підрядний урядник спроневірити так величесну суму. Показує ся, що Єлїнек крав гроші із банку вже від 1895 року. Того року спроневірив він лиш 32.470 корон, а коли побачив, що дїло удало ся, то в слїдуючім роцї спроневірив вже в четверо тілько: 128.600 корон. Опісля що року крав він майже в двоє тілько, що попередного року, а з кінцем 1900 р. спроневірена сума дійшла вже була до 1,987.795 корон. Єлїнек вступив був до банку в 1891 року, і спершу уживали єго там до підрядної роботи при касї. Пильностию і інтелїґенциєю позискав він собі своїх начальників і єму повірено веденє касового дневника, а пізнїйше виписуванє чеків на австро-угорский банк і товариство жірове та касове. Пізнїйше заступав він навіть дирекцию касову і головного касиєра. Єлїнек відбирав гроші із згаданих институций фінансових на чеки, забирав ті гроші або всї, або лиш часть з них, а в книгах записував, що гроші ті виплачено касї; на другий день вписував до книг ту суму, яку забрав, яко довг на чеки. В банку що вечера ревідовано лиш готівку, а до чеків нїхто не дивив ся і в той спосіб крав Єлїнек гроші через 8 лїт. Позаяк єсть підозрінє, що Єлїнек мав в банку спільників, то прокуратория державна розвела строге слїдство. Для цїлої сеї справи замітне ще й то, що хтось аж з Голяндиї з міста Арнгайм написав лист до жінки Єлїнека, очевидно в тій цїли, щоби той лист дістав ся до рук поліциї, в котрім нїбито дефравдант доносить жінцї, що він вже в безпечнім місцї. Не можна инакше гадати, лиш, що то якийсь спільник або добрий приятель дефравданта хотїв в першій хвили збити поліцию з тропи, щоби Єлїнекови помочи тим лекше втечи. Здаєсь, що Єлїнек не мав вже відваги втїкати і скочив в Дунай. За вишуканє єго тїла заплатив банк двом рубачам 1000 К.

— А чи молитвеним словом зіскробеш з душі гріховне окаянє? — голосно і майже з розпукою в голосї скрикнув хтось з боку.

Нїхто з громадки коло богомольця не обернув ся на той голос, лише голови всїх опустили ся низше, і довгий час ті люди сидїли непорушно і мовчки.

Богомолець обвів всїх слухачів поважним і задуманим поглядом голубих очий і тихо промовив:

— У Єфрема Ситина: „Содїяй душу твою средоточієм мисли твоєя і укріпись хотїнєм твоїм на свободї от гріха....“

І знов він опустив голову, поволи перебираючи пальцями рожанець....

— Думати, значить, треба... — сказав один з мужиків. — А коли чоловікови думати, живучи межи людьми?

— В пустиню утїкати.... промовив мужик, що лежав.

— Не кождий, то може....

Відозвались мужики і — знов замовчали. Засвистала свиставка, в машинї задрожав дзвінок. Відкись роздав ся грімкий крик:

— Іван! — До мірила!...[2])

— О Господи, Царице Небесная! — роздало ся тяжке зітхненє.

А глухий, напів придушений голос оповіщає:

— Де-евя-ять.... де-евя-ть....

Клуби мраки вдерли ся звідкись на по міст і поплили по нїм холодним, сїрим димом....

— Ось, люди добрі, послухайте слова царя Давида.... — сказав богомолець і похитуючи головою, почав виразно проказувати: — „Господи настави мя правдою Твоєю; враг моїх ради ісправи пред Тобою путь мой! Яко нїсть во устах їх істини, сердце їх суєтно, гроб отверст, гортань їх, языки своими льшаху.... Суди їм Боже, да отпадут от мислей своїх....“

— Ві-ісїм.... Сї-ім... — доносило ся здалека тихими зітханями.

Пароход гнївно зашипів і пішов тихійше. Прошибаючий шипіт пари заглушував слова богомольця і Фома бачив лиш рухи єго губ.

— Злїзь! — роздав ся гнївний і голосний крик. — Моє місце!

— Тво-оє?

— А ось тобі тво-оє!

— Я тебе поза-уха.... то й найдеш своє місце... Ади, який пан!

— Іди гет!

Почала ся буча. Мужики, що слухали богомольця, повернули голови в ту сторону, де шамотали ся, і богомолець, зітхнувши замовк. Коло машини вибухла жива і голосна бесїда, неначе запалили ся сухі галузи, кинені в погасаючу ватру.

— Я вас, чорти! Забирайтесь оба...

— Відвести їх до капітана....

— Ха-ха-ха! Ось забава!

— Здорово він єму заїхав по шиї!...

— Моряки, они проворні....

— Ві-ісїм.... Де-евя-ять.... — викрикував той, що мірив глубину.

— Єсть.... додати! — роздав ся грімкий голос машиніста.

Хитаючи ся на ногах від руху парохода, Фома стояв, притулившись ся до мазанки і уважно прислухував ся всему, що звучало довкола него і всьо зливало ся для него в один образ, знакомий єму.

В мрацї і незвістности, окружене з усїх сторін непроглядним для очий омутом, поволи і тяжко двигає ся кудись житє людий. А люди кають ся гріхів, зітхають тяжко і в той сам час бють ся за тепле місце і побивши один другого за захоплене єго — приймають ще побої від тих, хто хоче добити ся порядку в житю. Боязливо шукають они свобідної дороги до своєї цїли.

— Де-евять.... Вісї-ім....

Тихо розносить ся по корабли сонний крик.... і сьвята молитва богомольця глухне в шумі житя. І нема свободи від туги, нема радости тому, хто задумає ся над долею своєю....

Фому кортїло побесїдувати з тим богомольцем, в котрого тихих словах звучав щирий страх перед Господом і боязнь за людий перед лицем Єго. Лаґідний, напоминаючий голос богомольця мав якусь дивну силу, спонукуючи Фому вслухувати ся в глубокий, грудний звук єго.

„Ось спитати би, як він живе.... — думав Фома, оглядаючи уважно велику зігнуту стать. — І де я єго бачив? Або він похожий на знакомого?“

Нараз Фомі уявило ся чомусь з дивною ясностию, що той лаґідний проповідник не хто инший, як син старого Аванії Щурова. Вражений тим здогадом, він підійшов до богомольця і сїдаючи рядом з ним, спитав свобідно:

— Ви з Ірґіза, отче?

Той підняв голову, поволи і тяжко повернув лице до Фоми, вдивив ся в него і лаґідно спокійним голосом сказав:

— Був і на Ірґізї.

— А самі, тамошні?

— Нї....

— А тепер звідкп?

— Від преподобного Стефана...

Розмова урвала ся — Фомі не стало сьмілости питати богомольця, чи він не Щуров?

— Запізнимо ся ізза тої мраки — сказав хтось.

— Як не запізнитись!

Всї мовчали, глядячи на Фому. Молодий, хороший, чисто і богато одїтий, він викликував цїкавість в окружаючих єго своїм несподїваним появленєм серед них, відчував ту цїка-

---

[2]) мірило, котрим мірять ся глубину.

— **Звичайні загальні збори членів жіночої спілки промислової „Труд“** відбудуть ся у Львові в льокалю товариства, ринок 39 перший поверх дня 31 н. ст. жовтня 1902 р. о год 4 з полудня зі слідуючим порядком дневним: 1) Відкритє і вибір предсідателя зборів. 2) Справозданє Ради управляючої з діяльности товариства за час від его заснованя до 30 червня 1902. 3) Справозданє і внесенє комісиї контрольної. 4) Вибір двох членів Ради на місце вильосованих і одного на місце уступившого. 5) Вибір комісиї контрольної на рік адм. 1902/3. 6) Інтерпеляциї і внесеня членів. Леґітимацією для членів служать їх книжочки уділові.

— **Зьвір сидить в чоловіці**, все одно, чи він з висшого чи низшого стану, а то доказують всі ті злочинці, котрі серед щасливійших обставин прийшли на сьвіт, як ті, що не лиш не знають, хто їх сплодив, але й як они називають ся. Таким зьвірем-чоловіком єсть також — як показує ся — і Тулїо Муррі, син професора університету і адвокат, що забив свого шурина ґр. Бонмартіні, а тепер поки що сидить в кримінали в Роверето. Ті, що его виділи, кажуть, що він має слабий заріст, але зуби як у якого вовка і єсть дуже сильний. Він мав давнійше богато любовних пригод, а ще сего літа в Ріміні завів був знакомство з жінкою якогось офіцира, що не жила з мужем. Коли она опісля помирила ся з мужем, а той довідав ся о її зносинах з Муррім і нагнав її, Муррі закляв ся, що забє того офіцира. Тай був додержав присяги, але поїхав до Монте Карльо і там програв величезну суму і видко забув на месть. Коли комісия слідча оглядала тіло убитого ґр. Бонмартіні, Муррі був при тім, але нічим анї трошки не зрадив ся, що то він убийник. В два дни по убийстві замовив у якогось золотаря обручку для своєї нареченої, молоденької панни із знатної родини, сіньоріни Емми Бонкомпані. Коли убийство викрито, він з батьком і сестрою виїхав до Швайцариї і щез там, а батько вернув до Больонії і тоді аж дав до суду знати, що убийником єсть его син.

— **Нова всесьвітна мова**. Бувають люди, що хотіли би все звести до одної міри, а не знають, не видять або не можуть того зрозуміти, що ціла природа, як величезна она, не знає одностайности. А такі люди хотіли би конче завести одну мову на сьвіті та гадають, що то так легко, як убрати людий в мундури. Природа не знає мундурів. хоч би й без ґальонів та лїберийних ґузиків. Завести одну мову на сьвіті річ просто не можлива, вже для тої самої причини, що чей годі вставити кождому чоловікови однаковий рот відоляний точно після одної форми. Хоч би хтось й завів одну мову для всїх і люди зачали її уживати, то все-таки з часом она би в ріжних сторонах змінила ся всіляко. Того переконаня єсть і Торкельзон, винахідник нової „всесьвітної мови“. Але всесьвітна мова Торкельзона, то ніякий „воляпік“, анї мова Есперанза та й не синя анї не зелена мова, не мова голосу, але мова німа, мова знаків, котрою годі говорити, але котру на письмі можна би розуміти. Торкельзон (родом Ісляндець) виготовив вже й словар тої мови і граматику до него. До сеї мови уживає він 25 знаків, котрими означає найважнїйші понятя, а відтак сполучає ті знаки з собою в дальші понятя ніби слова, понятні для кождого! Та найновійша всесьвітна мова єсть дуже практична а має лиш ту одну хибу, що її треба учити ся. Хто би хотів учити ся її безпосередно від Торкельзона, мусить насамперед виучити ся по ісляндски, або нехай зачекає, коли его діло буде переведене на францускую або анґлійску мову; нехай тоді виучить ся францускої або анґлїйскої мови і бере ся до науки найновійшої всесьвітної мови. Кождий, хто її виучить ся, буде міг в одній хвили розмовити ся листовно, чи то з Хінцем чи з Німцем, з Ескімосом або Патаґонцем і Ботокудом, скоро лиш і ті виучать ся також писати знаками Торкельзона. Нема що казати, винахідники „всесьвітних мов“ то дуже практичні люди!

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 2 жовтня. Ґр. Ґолуховский був вчера по полудни у Цїсаря на авдиенциї, а відтак в будинку угорского міністерства нараджував ся з Селем, почім знов був принятий Цїсарем.

Константинополь 2 жовтня. Вел. князь Николай Николаєвич прибуде сюди нині по полудни. Мінїстер справ заграничних і инші достойники повитають его на корабли. Пізнійше відбуде ся в султаньскій палаті торжественне повитанє. В пятницю велика військова парада і двірский обід.

Петербург 2 жовтня. Надзвичайне турецке посольство удасть ся до Ливадиї, аби там повитати царя.

Льондин 2 жовтня. Росийскі войска уступають вже з полудневої Манджуриї.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цінах:

1.	Книга довжників . . .	аркуш по	10	сот.
2.	Замкненя місячні 2 штуки . .	„	5	„
3.	Інвентар довжників .	аркуш „	5	„
4.	„ вкладників .	„ „	5	„
5.	„ уділів	„ „	5	„
6.	Книга головна	„ „	10	„
7.	„ ліквідацийна .	„ „	10	„
8.	„ вкладок щадничих	„ „	10	„
9.	„ уділів членьских	„ „	10	„
10.	Реєстр членів	„ „	10	„
11.	Зголошеня о позичку	штука по	2	„
12.	Виказ умореня позички	„ „	2	„
12.	Асиґнати касові	„ „	1	„

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 І. поверх.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на літературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

вість, розумів, що всї ждуть на его слова, хотять знати, чого він прийшов до них і всьо то мішало і сердило его.

— Немов бачив я тебе, отче, але де? — сказав вкінци.

Богомолець, не глядячи на него, відповів:

— Може бути...

— Я хотів би з тобою поговорити... — несьміло і неголосно відозвав ся Фома.

— Щож? Говори...

— Ходи зі мною.

— Куди?

— До мене у каюту...

Богомолець поглянув на лице Фоми і помовчавши згодив ся:

— Ходім.

— Відходячи, Фома чув на своїй спині погляди мужиків і тепер єму було приємно знати, що они нині заціквавили ся.

В каюті він лагідно спитав:

— Може зїш чого? Скажи, велю подати...

— Спасибі... Чого тобі треба?

Той чоловік в порудїлім від старости і покритім латами підряснику, брудний і обідраний — з відразою оглянув каюту і коли сідав на канапу, обиту плюшем, то підстелив під себе полу підрясника, неначе бояв ся замарати его о плюш.

— Як тебе звати, отче?—спитав Фома,— замітивши відразу на его лици.

— Мирон...

— А не Михайлом?

— Длячого Михайлом? — спитав богомолець.

— А... був у нас в місті... син у одного купця, у Щурова... він також пішов на Іргіз... так его звали Михайлом....

Фома говорив і уважно глядів на вітця Мирона; але той був спокійний, як хлухонімий.

— Не стрічав такого... не памятаю, не стрічав... задумчиво сказав він. — То ти про него хотів спитати?

— Так...

— Не стрічав Щурова.... Ну, прости мені, Христа ради! — і піднявши ся з канапи, старець поклонив ся Фомі і пішов в двері.

— Та ти погоди... поговоримо! — скрикнув Фома, кинувшись неспокійно до него. Той питаючо поглянув на него і сїв на канапу.

Звідкись здалека доніс ся тужний звук, похожий на тяжкий стогін і зараз за ним над головами Фоми і его гостя завила налякано і протяжно пароходна свиставка. Здалека знов відповіла їй вже більше ясно і знов она заревіла переиваними, боязливими криками. Фома отворив вікно: в мраці, недалеко від їх парохода, порушало ся щось з тяжким шумом, проплили пятна неясного сьвітла, мрака заколисала ся і знов завмерла в мертвій непорушности....

— Яка біда! — відозвав ся Фома, замикаючи вікно.

— Чого бояти ся? — спитав богомолець.

— А... ось! Ні день, ні ніч... ні темно, ні ясно! Нічого не видко... пливемо кудись, блукаємо по ріці...

— Май в собі огонь, внутренне май сьвітло в души... і всьо увидиш... — сказав богомолець поучаючо і строго.

Фома почув невдоволенє від тих холодних слів і косо поглянув на богомольця. Той сидів, наклонивши голову, непорушний, неначеб застив в душах і молитві. Тихо пересували ся чотки рожанця в его руках...

(Дальше буде).

МІД десеровий сьвіжий курацийний, з власної пасіки, 5 клгр. 6 К 60 с. franco. **Коріневич, ем. учит. Іванчани.**

„FOTOGRAFISCHE MITTHEILUNGEN“ одинока богато ілюстрована часопись для аматорів фотоґрафії, виходить два рази на місяць. Передплата чвертьрічно (6 зошитів) 3 марки 75 фенґ. Передплату можна пересилати в австрийских листових марках. Адреса: Verlagsbuchhandlung Gust. Schmidt Berlin W. 35 Lützowstrasse 27.

Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій аґенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тиждневника ілюстрованого“. До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш та аґенция.

Цінник зелїзних знарядів торговлї Александра Копача в Струтинї вижнім почта Долина ad Стрий.

Коси із анґлїйскої твердої стали, подвійного гарту, знаменнті, з тонким полотном, дуже легкі, добре косять гірску траву. Кто замовить 5 кільоґрамів кіс, получить даром одну косу і один камінь до остреня. Родимцї! Косіть моїми косами, то найлучші в сьвітї; косячи ними, заощадите і труд і здоровля. Не дайтесь обдуряти жидам і їх аґентам: 50 жидівских кос не стоїть одної анґлїйскої!

Довгота кос в центиметрах:	65	70	75	80	85	90	95	100
За одну штуку з каменем; К.	2·10	2·20	2·30	2·40	2·60	2·80	3·00	3·20
на пяти-кільову посилку іде штук	16	15	14	13	13	13	12	12

Озубренні серпи із анґлїйскої стали, дуже добре жнуть збіже і легко перетинають, так, що не чути їх в руках. Кто замовить 20 штук, получить 2 даром. Цїна за один серп 60 гел. — **Анґлїйскі бритви** з тонким полотном із найлучшої стали. За 35 мінут можна обголити з 30 найтвердїйших бород. Одна бритва по 3 і 4 корони. Бельґійскі каменї до бритв по 1 кор. і по 3 кор. **Мотики** (сапи) до бараболь, кукурузи і всякоїярини, із найтвердїйшої анґлїйскої стали, не загинають ся навіть в найтвердїйшій земли, штука 1 К. **Брусики до остреня кос** по 50 гел. — Маю також на складї **кишеневі дуже добрі годинники Роскопфи,** такі, яких употребляють на жел. дорогах і продаю їх по 20 кор. а ґаранцию даю на 10 лїт. — Продаю також **Руский лен „із Парнави“**. Він виростає на 140 цм., удає ся на кождім ґрунтї по конюшинї, по конопляхі на житних стернях. Можна его мочити або стелити. Дає прядиво біле як бавовна. Лїтра насїня коштує 40 гел. Менше від пять кільоґр. не висилає ся. На 5 кільо іде 9 лїтрів.

На всяке замовлене треба прислати 2 К задатку, бо иначе не вишле ся. Найлучше посилати грошi переказами і на них замовляти, щоби не тратити грошей на письма і карти. Адрес! **Александер Копач в Струтинї вижнім, почта Долина коло Стрия в Галичинї.**

Дуже величавий образ комнатний представляючий **„ПРИЧАСТЄ“** мальований артистом Єзерским в природних красках. Величина образа 55×65 цтм. Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою. Набути можна у **Антона Хойнацкого** Львів, ул. Руска ч. 3.

Інсерати („оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“ і всїх инших часописий принимає виключно лиш ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

MAYER'S-CONVERSATIONS LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене видане, повне.

В 17-ох дуже хороше оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолїтоґр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтературним явищем не малої ваги. Розійшлось его в 4-ох виданях більше як півтора мілїярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплетї, всї томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболевский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель французкий).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).